

ערים תאומות

התיאטרון הלאומי הבריטי
חובר להבימה

התיאטרון הלאומי הבריטי, הנשויול תיאטר, ובן דמותו הישראלי, הבימה, הסכימו על שיתוף פעולה אמנותי רשמי. מה שמתרגם לפסטיבל הקראת מחזות פוליטיים ישראלים בלונדון, שיבוצע על ידי חברי להקת התיאטרון הלאומי הבריטי, ופסטיבל זה, אבל הפוך, שיתקיים בישראל. בנוסף, ישלח הבימה משלחת של בעלי תפקידים שילמדו את אופן ביצוע התפקיד של תאומיהם הבריטיים.

7. תחת חסות הפילנתרופית של בנק הפועלים. גם חברת החשמל ביקשה להיות פטרונית של האמנויות היפות, וזו לה הפעם החמישית שמתחם תחנת הכוח ירידינג מארח את התערוכה. הצגת אמנות עכשווית בחללים לא קונבנציונאליים היא לא דבר חדש כמובן: תחנת כוח לשעבר שהוסבה לצרכים תרבותיים היא מוזיאון הטייט מודרן בלונדון למשל, ומוזיאון ר' אורסיי בפריז היה בזמנו תחנת רכבת דווקא. החלל המוגזנטאלי של ירידינג, עם טורבינות הענק, המסילות החלודות, הכפתורים השעונים שנו תרו על חלק מהקירות, יכול בהחלט להפיל משקל נגד אנרסיבי אל מול אמנות שובאה אל קרביו האימנטיים, כנגד עבודות שמתעלמות מהלווייתן העצום שכולא אותן בעצמות ובשר ויכונותיו הארכיטקטוניים. בנוסף לצורה הזאת, מארגניה הרבים מספור של "אמנות הארץ 5" שמו להם למטרה עליונה את הוצאת האמנות מהמוזיאונים, הגלריות והסטודיו הפרטי לטור בת מפגש בלתי אמצעי בין אמנות פלסטית לבין הקהל

אינפליציה של אמנות ישראלית עד כדי איבוד הצפון. למעלה: חלל תחנת הכוח בירידינג. למטה מימין: עבודות של הילה

הבלתי פוסקת בימי החג - נחילי ארם וטורים ארר כים של משפחות משוטטות בין שלל היצירות בשלר שת הקומות רחבות הידים של התנהג. התערוכה "הווה עכשיו" מתייחסת לזמנים שלאחר מלחמת לבנון השנייה, כלומר להווה שלאחר הטראור

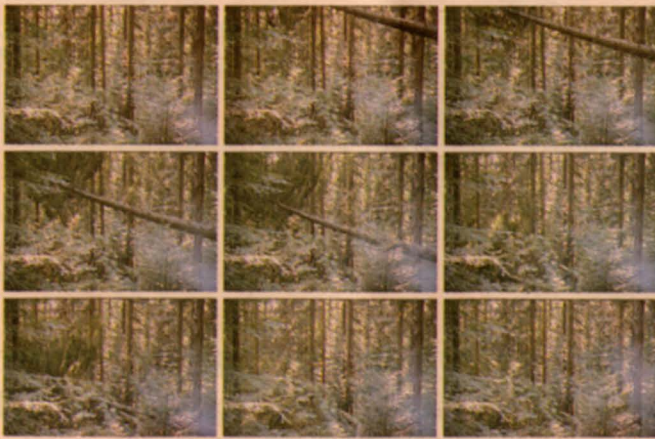
הרחב, קרי, אינפליציה של אמנות עכשווית ישראלית עד כדי איבוד הצפון. ליתר דיוק, 59 אמנים ואמניות, ותיקים וצעירים כאחד, מציגים ככל המדוימים והתצור רות האפשריות. עד כמה מועיל פסטיבל "אמנות הארץ 5" לקירוב הלכבות בין העם לאמנות תעיד התנועה

אילו עצים יכולים היו לדבר

"היער" של אורי גרשט במוזיאון תל אביב הוא סרט קולנוע לכל דבר שהתחפש לתערוכה

של "היער" (מעשה טבעי בהחלט שהרי המידע הפרטני על השואה לא נמצא בשום רגע בגוף הסרט, אלא בטקסט שמחוצה לו), או הוא נותר סרט עם השפעה מאוד חזקה. הוא מסתורי כי לא ברור למה נופלים העצים (ולמה בכלל לצלם אותם?), ויחד עם זאת הוא פשוט להבנה, כי בסופו של דבר כל מה שקורה הוא זה שנופלים עצים, זהו. הוא מדיטיטיבי, ועם זאת הוא צורם ומטריד משום המניפולציות של הסאונד והדימוי האפוקליפטי של אותם עצים על-זמניים נופלים.

למרות שהוא מוצג באופן רשמי בפלטפורמה של תערוכה במוזיאון תל אביב, "היער" של גרשט נראה ומתנהג כסרט (וזה לא ברור מאליו בעשייה הישראלית) - החל מהטיפול בחלל התצוגה שנבצע כולו בשחור, המשך בתבנית הפנורמית של ההקרנה, הסאונד הנקי והמשובח, תנועות המצלמה המדויקות ועד לאחרון הפריימים המוקפדים שבסרט, "היער" הוא הוכי שה נוספת לכוח ההיפנוטי הבלתי רגיל שפורץ מתוך האמצע עים והמנגנונים השכיחים ביותר שיש - הקולנועיים. במילים אחרות, "היער" מצליח ליצר את הדבר החשוב ביותר באמנות - מסתורין - בעזרת החומרים הכי חשופים שבנמצא. מכאן, נשאלת קושיית הון הגורעת - אם עץ נפל בלב יער אוקראיני, ואיש לא שמע זאת, האם השמיע העץ קול נפילה? ●

דיוק, הדיון של גרשט עם השואה נקשר דרך אביה של אשתו (הציי רת נגה אנגלר), אשר ניצל כילד מהזוועות שקרו ביער המסוים שנו רה בסרט.

שמש חמימה מפיצה אור צהבהב מבעד לצמרות וציפורים מצקצקות את שירתן היומית. משב רוח קליל מלטף שורות ארוכות של עצי ענק, נפילים רדקים וארוכים כמו מקלות אכילה לדינוזאורים. מבט מסתורי משוטט באיטיות בינות היער, ופתאום, ברגע שחולף במהירות מפתיעה וכלי שום סיבה נראית לעין, נופל לו עץ. הוא קורס ברעש עצום, בחריקה אלימה עד כדי הידרשות רפלקס ההגנה העצמית להפעיל את הורועות כדי לחסום את גלי הקול מלהגיע לאר זניים. הראש מוטה בחדות הצידה כדי להימנע מעוצמות הדציבלים הגבוהים שבוקעים מהרמקולים מאחור, ועל מנת לחדר את הראיה ולהכניס את האישונים לפוקוס על המח זה הספקטקולארי שמוקרן על הקיר ממול. בינתיים, קבוצת עלים נושרת בריקוד נוגה בעקבות העץ שזה עתה נפרדה ממנו. הדממה חוזרת לשרוד בין העצים. אחרי כמה רגעים, עץ נוסף מתרסק לו, הפעם בשקט ובהילוך איטי, אי שם הרחק בפריים.

"היער" של האמן המוערך אורי גרשט (נולד בתל אביב, 1967) הוא סרט בן 13 דקות על נפילתם של עצים. לא סתם עצים יפים, אלא כאלה שצולמו (בשנה שעברה) ביער קוואמייה באר קראינה, אי שם באירופה הנאורה, מה שאומר שהעצים הפסטורליים הללו היו עדיים ללא מעט מיתות אילמות, ושחתת צילם התבצעה הקריסה המוחלטת של צלם האנוש במלחמת העולם השנייה. ליתר